

ด่วนที่สุด

ที่ ยช 0503/2542

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ 5454
วันที่ 24 ต.ค. 2542
เวลาที่ 13.05

กระทรวงยุติธรรม

48/100

ถนนรัชดาภิเษก เขตจตุจักร

กทม. 10200

๒๐ สิงหาคม 2542

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ คู่หมั้นครองสวัสดิภาพและส่งเสริมความประพฤติเด็ก
พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร 0204/9796 ลงวันที่ 26
กรกฎาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้กระทรวงยุติธรรมพิจารณาเสนอความเห็น
ในส่วนที่เกี่ยวข้อง หรือส่วนอื่นที่เห็นสมควรเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์
คู่หมั้นครองสวัสดิภาพและส่งเสริมความประพฤติเด็ก พ.ศ. ซึ่งสำนักนายกรัฐมนตรี
เป็นผู้เสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี โดยให้แจ้งไปยังสำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรีภายในวันที่ 25 สิงหาคม 2542 ความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

กระทรวงยุติธรรมพิจารณาแล้วเห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับดังกล่าว เนื่องจากมีเจตนารมณ์ที่จะสงเคราะห์และคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้ได้
รับการอุปการะเลี้ยงดูและมีพัฒนาการอย่างเหมาะสม ส่งเสริมความมั่นคงของสถาบัน
ครอบครัว และส่งเสริมความร่วมมือในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและ
เยาวชนระหว่างภาครัฐและเอกชนซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก แต่มีข้อสังเกต
เพิ่มเติม ดังนี้

1. เนื่องจากการดำเนินการให้การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก
และเยาวชนในหลายส่วน จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชน อำนาจปกครอง
ของผู้ใช้อำนาจปกครองและผู้ปกครอง รวมทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เด็กและเยาวชน

อาศัย ...

อาศัยอยู่ด้วย อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่รัฐต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ดังนั้น ตามร่างมาตรา 23, 24, 26, 32, 37, 41 และ 45 ที่กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้มีอำนาจในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนโดยลำพังโดยไม่ผ่านการตรวจสอบของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจอธิปไตยในทางตุลาการที่มีหน้าที่คุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน น่าจะไม่เหมาะสม และแม้ในร่างมาตรา 34 จะกำหนดให้สิทธิบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีสิทธิอุทธรณ์ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวในกรณีที่มีการสั่งให้เด็กเข้ารับการสงเคราะห์โดยบิดา มารดา หรือผู้ปกครองไม่ยินยอม หรือไม่เห็นด้วยกับกำหนดระยะเวลาในการสงเคราะห์เด็ก หรือได้รับการปฏิเสธจากผู้มีอำนาจสั่งในกรณียื่นคำร้องขอรับเด็กไปปกครองดูแลเองก็ตาม แต่ก็ยังไม่เพียงพอ การที่รัฐจะดำเนินการอันกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชนดังกล่าวควรให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นองค์กรที่พิจารณาวินิจฉัยในขั้นที่สุดเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ดังนั้น กฎหมายควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเพียงเท่าที่จำเป็นในการให้การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนในเบื้องต้นก่อนเสนอเรื่องต่อศาล อาทิ กำหนดให้อำนาจหน้าที่แก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันแก้ไขการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชนที่ถูกกระทำทารุณกรรมหรือได้รับการเลี้ยงดูไม่เหมาะสมหรือเอาตัวเด็กหรือเยาวชนไว้ในความดูแลเป็นการชั่วคราว แล้วเสนอเรื่องต่อศาลเพื่อวินิจฉัยกำหนดมาตรการสงเคราะห์และคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กและเยาวชน โดยเร็วที่สุด

2. ตามร่างมีบทบัญญัติห้ามมิให้บุคคลกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันจะทำให้เด็กอยู่ในภาวะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อกายหรือจิตใจ หรือขัดขวางการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก หรือการกระทำใด ๆ ที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิเด็กซึ่งกฎหมายคุ้มครอง ซึ่งบทบัญญัติเหล่านี้อาจจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม

2.1 บทบัญญัติที่กำหนดห้ามมิให้กระทำการ แต่ไม่มีบทกำหนดโทษไว้ได้แก่ร่างมาตรา 27, 54 และ 66 ดังนั้น ผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามก็ไม่มีควมรับผิดชอบตามกฎหมายนี้ แต่อาจมีความรับผิดชอบตามกฎหมายอื่นหรือไม่ก็ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ใน

กฎหมาย ...

กฎหมายนั้น ๆ เช่น ร่างมาตรา 27 (1) และ (2) ที่ห้ามบิดา มารดา หรือผู้ปกครองทอดทิ้ง เด็กหรือละทิ้งเด็ก ซึ่งผู้ที่ฝ่าฝืนไม่มีความผิดตามกฎหมายนี้ แต่อาจมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญาได้ เป็นต้น การที่มีบทบัญญัติห้ามมิให้กระทำ แต่ไม่มีบทบัญญัติ ที่เป็นสภาพบังคับเช่นนี้อาจทำให้บทบัญญัติต่าง ๆ ไม่มีผลบังคับใช้ในทางปฏิบัติได้

2.2 บทบัญญัติที่กำหนดห้ามมิให้กระทำการ และมีบทกำหนดโทษไว้ ได้แก่ร่างมาตรา 28, 29, 69, 84, 85, 86, 88, 89, 90 และ 91 ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการ กำหนดฐานความผิดขึ้นใหม่ และไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอื่น แต่มีบทบัญญัติบาง มาตราที่บัญญัติต้องประกอบความผิดไว้กว้าง ๆ ได้แก่ร่างมาตรา 28 และ 29 การกระทำ ความผิดที่จะจัดว่าเป็นความผิดตามมาตราเหล่านี้จึงอาจจะเป็นความผิดกรรมเดียวกับ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาได้ เช่นความผิดตามร่างมาตรา 28 (1) เมื่อพิจารณา จากนิยามศัพท์ในร่างมาตรา 5 ความผิดนี้อาจเป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดต่อร่างกาย หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญาได้ เป็นต้น ซึ่งความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาจะมีโทษสูงกว่าโทษที่กำหนดไว้ในร่างกฎหมาย นี้มาก ผู้ใช้กฎหมายจึงต้องระมัดระวังว่าหากมีการฟ้องร้องในความผิดตามร่างมาตรา 28 (1) หรือความผิดอื่นในกฎหมายนี้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มิได้ฟ้องร้องในความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกรรมเดียวกันด้วย แล้วศาลพิพากษาลงโทษในความผิด ตามมาตรา 28 (1) ดังนี้ก็จะมาฟ้องร้องให้ศาลลงโทษในความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญาอีกไม่ได้ เพราะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) อย่างไม่ดี เพื่อป้องกันปัญหาในการตีความของผู้ใช้กฎหมายว่าความผิดตามร่างกฎหมายนี้ กับความผิดตามกฎหมายอื่นจะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะของบทเฉพาะบททั่วไป หรือ กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ควรจะระบุไว้เป็นอีกมาตราหนึ่งต่างหากว่า “ความผิดตาม พระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นการลบล้างความผิดตามกฎหมายอื่น”

2.3 ตามร่างมีบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้ทีพบเห็นเด็กตกอยู่ในสภาพ จำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือเด็กถูกทารุณกรรม ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ โดยไม่ชักช้า ได้แก่ ร่างมาตรา 30 และ 40 ซึ่งมีข้อสังเกตว่าการกำหนดดังกล่าวสามารถ

กำหนดได้ 2 ลักษณะคือกำหนดให้เป็นสิทธิหรือเป็นหน้าที่ของผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์ โดยหากกำหนดให้เป็นสิทธิก็จะมีบทกำหนดโทษ และควรกำหนดว่าหากแจ้งโดยสุจริตก็จะต้องไม่มีความผิดฐานแจ้งความเท็จ หมิ่นประมาท หรือดูหมิ่นซึ่งหน้าด้วย แต่หากกำหนดให้เป็นหน้าที่ของพลเมืองก็จะต้องมีบทกำหนดโทษในลักษณะเดียวกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 374 ซึ่งจากบทบัญญัติในร่างมาตรา 30 และ 40 จะเห็นว่าบัญญัติไว้ในลักษณะที่เป็นสิทธิ ทั้ง ๆ ที่ปัญหาสวัสดิภาพของเด็กและการทารุณกรรมเด็กนั้นเป็นปัญหาสังคมที่มีความสำคัญ ถ้าฟังการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ไม่อาจแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ จำต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชนด้วย จึงควรกำหนดให้เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่พบเห็นเด็กตกอยู่ในสภาพจำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือเด็กถูกละเมิด จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยไม่ชักช้า เพื่อจะได้ให้การสงเคราะห์เด็กได้ทัน่วงที โดยมีบทกำหนดโทษไม่สูงไปกว่าอัตราโทษที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 374 คือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. การเรียกประกันทัณฑ์บนตามร่างมาตรา 36 เป็นหลักการเดียวกับการเรียกประกันทัณฑ์บนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 แต่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 เป็นกรณีที่มีการฟ้องร้องผู้กระทำความผิดแล้ว ดังนั้น ผู้ที่เรียกประกันทัณฑ์บนคือศาล ส่วนกรณีตามร่างมาตรา 36 นั้นยังไม่มีคดีเกิดขึ้น จึงได้กำหนดให้ผู้เรียกประกันทัณฑ์บนคืออธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร โดยการบัญญัติกฎหมายลักษณะดังกล่าวไม่น่าจะขัดข้องแต่อย่างใด เพราะแม้การเรียกประกันทัณฑ์บนตามประมวลกฎหมายอาญาจะเป็นอำนาจศาล แต่การเรียกประกันทัณฑ์บนนั้นก็เป็นการเพื่อความปลอดภัยไม่ใช่โทษทางอาญา การเรียกประกันทัณฑ์บนจึงไม่ใช่การใช้อำนาจตุลาการ ฝ่ายบริหารสามารถกระทำได้ตราบเท่าที่มีกฎหมายให้อำนาจกระทำได้แม้กระพบสิทธิในทรัพย์สินของประชาชนก็ตาม โดยเจตนารมณ์ของมาตรานี้ก็เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของเด็กในอนาคตนั่นเอง นอกจากนั้น แนวคิด

ที่จะ ...

ที่จะให้มีการเรียกประกันทัณฑ์บนก่อนที่จะมีการฟ้องร้องต่อศาลก็สอดคล้องกับการเสนอแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 ของกระทรวงยุติธรรมด้วย ซึ่งในขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. อยู่ระหว่างการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

4. ร่างมาตรา 43 วรรคหนึ่ง ที่กำหนดว่าถ้ามีการดำเนินคดีอาญาแก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือญาติของเด็กซึ่งกระทำทารุณกรรมต่อเด็กและมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกฟ้องนั้นจะกระทำทารุณกรรมแก่เด็กนั้นอีก ก็ให้ศาลมีอำนาจกำหนดมาตรการคุมความประพฤติผู้นั้น หรือห้ามเข้าเขตกำหนด เพื่อมิให้กระทำการดังกล่าวและสั่งให้ผู้นั้นทำทัณฑ์บนไว้ตามมาตรา 46 แห่งประมวลกฎหมายอาญาดังนั้นก็ได้นั้นไม่จำเป็นต้องบัญญัติเอาไว้ เพราะการคุมประพฤติ ห้ามเข้าเขตกำหนด หรือเรียกประกันทัณฑ์บนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56, 45 และ 46 แม้ร่างมาตรา 43 วรรคหนึ่งจะไม่บัญญัติไว้ ศาลก็สามารถนำมาตราดังกล่าวมาใช้ได้ การบัญญัติไว้อาจนำไปสู่ปัญหาในการตีความว่าจะนำมาตราดังกล่าวมาใช้ก่อนศาลพิพากษาลงโทษหรือไม่ และมีหลักเกณฑ์ที่ต่างไปจากกรณีปกติอย่างไร

ร่างมาตรา 43 วรรคสอง เป็นกำหนดกลไกพิเศษขึ้นมาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือพนักงานอัยการสามารถยื่นคำขอต่อศาลเยาวชนและครอบครัว เพื่อออกคำสั่งมิให้บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือญาติของเด็กกระทำทารุณกรรมต่อเด็กได้ ในขณะที่ยังไม่มีมีการฟ้องคดีอาญา ซึ่งเป็นกลไกที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นคำสั่งศาล นอกจากนั้นในร่าง ฯ ยังกำหนดให้ศาลสามารถกำหนดมาตรการคุมประพฤติและเรียกประกันทัณฑ์บนประกอบคำสั่งไปด้วยก็ได้ ซึ่งเป็นการคุมประพฤติก่อนฟ้องที่ไม่ได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแต่เมื่อศาลเป็นผู้ใช้มาตรการนี้ก็คงไม่มีข้อโต้แย้งในเรื่องการตรวจสอบ ส่วนการเรียกประกันทัณฑ์บนนั้นก็ทำได้โดยกรณีไม่ต่างไปจากร่างมาตรา 36 เพียงแต่มาตรานี้ศาลเป็นคนเรียกประกันทัณฑ์บนเอง

ร่างมาตรา 43 วรรคสาม ที่กำหนดว่า หากศาลเห็นว่ามิเหตุจำเป็นเร่งด่วน เพื่อคุ้มครองเด็กมิให้ถูกระทำทารุณกรรมอีก ศาลจะออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม ผู้ที่เชื่อว่ากระทำทารุณกรรมเด็กมาขังไว้ มีกำหนดไม่เกิน 1 เดือนก็ได้ อาจแยกพิจารณา เป็น 2 กรณี

4.1 กรณีที่ยังไม่มีการฟ้องคดี แต่มีการร้องขอต่อศาลให้ออกคำสั่งห้าม มิให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือญาติของเด็กกระทำทารุณกรรมต่อเด็กอีก หากศาลเห็นว่า จำเป็นเร่งด่วนเพื่อคุ้มครองเด็กมิให้ถูกระทำทารุณกรรมอีก ก็อาจออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจจับกุมผู้ที่เชื่อว่าจะกระทำทารุณกรรมแก่เด็กมาขังไว้ มีกำหนดไม่เกิน 1 เดือนก็ได้ จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดให้ศาลออกหมายจับและหมายขังบุคคลได้ ซึ่งเหตุในการออก หมายจับหรือหมายขังบุคคลนั้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 237 บัญญัติ ไว้ 2 เหตุ คือ

(1) มีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดอาญา ร้ายแรงที่มีอัตราโทษตามที่กฎหมายบัญญัติ หรือ

(2) มีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้นั้นจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุ อันตรายประการอื่นด้วย

เมื่อพิจารณาจากรัฐธรรมนูญ มาตรา 237 (1) นั้น หากพิจารณาจาก อัตราโทษของความผิดฐานทารุณกรรมเด็กตามร่างมาตรา 28 (1) จะเห็นได้ว่ามีอัตราโทษ เพียงจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น ซึ่ง หากเทียบเคียงกับเหตุออกหมายจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 66 (3) ที่ต้องมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป ดังนั้นความผิดฐานทารุณกรรม เด็กนั้นเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรง แม้จะมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้ใดน่าจะกระทำความผิด ฐานทารุณกรรมเด็ก ก็ไม่เป็นเหตุที่ศาลจะออกหมายจับหรือหมายขังได้โดยชอบด้วย รัฐธรรมนูญ มาตรา 237 (1) ส่วนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 237 (2) จะเห็นได้ว่าเหตุออก หมายจับและหมายขังกรณีตามร่างมาตรา 43 วรรคสาม ไม่เป็นไปตามเหตุออกหมายจับ และหมายขังตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 237 (2)

4.2 กรณีที่มีการฟ้องคดีแล้ว โดยปกติก็ต้องมีการขังจำเลยไว้ระหว่างพิจารณา เว้นแต่จะมีการปล่อยชั่วคราว ซึ่งกรณีที่มีการปล่อยชั่วคราว การเรียกตัวมาตามสัญญาประกันน่าจะทำได้ง่ายกว่ากรณีตามร่างมาตรา 43 วรรคสาม ส่วนถ้าไม่มีการปล่อยชั่วคราวก็ต้องถูกขังอยู่แล้วไม่ต้องใช้มาตรานี้ ดังนั้นจึงควรตัดข้อความว่า “วรรคหนึ่งและ” ในร่างมาตรา 43 วรรคสาม ออก เพื่อให้ใช้เฉพาะกรณีที่ยังไม่มีการฟ้องคดีเท่านั้น

5. ร่างมาตรา 92 ได้กำหนดให้ในท้องที่ที่ไม่มีการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวให้ศาลจังหวัดมีอำนาจพิจารณาคดีตามร่างกฎหมายนี้โดยใช้วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวโดยอนุโลม แม้ว่าจะเป็นหลักการที่ดี ทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันไม่ว่าคดีจะขึ้นสู่ศาลใด แต่ในปัจจุบันพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 กำหนดให้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเยาวชนและครอบครัว ได้แก่ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด หรือแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด แต่ในจังหวัดที่ยังมิได้จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวหรือแผนกคดีครอบครัวขึ้นในศาลจังหวัด ศาลจังหวัดก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเยาวชนและครอบครัว โดยวิธีพิจารณาคดีในศาลนั้นก็ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วแต่ลักษณะของคดี ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ที่ให้นำวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้ในศาลจังหวัดโดยอนุโลมด้วย ดังนั้นหากประสงค์จะให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอย่างเท่าเทียมกันทั่วประเทศก็ควรแก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุทัศน์ เงินหมื่น)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ

กองวิชาการ

โทร. 5133913, 5412297

โทรสาร 5135913, 5412296